

at kunne affige Kjendelser i flige Sager i første Instans; men, naar man nu læser deres Vædringsforslag, saa ser man, at de i samme Dieblik vige tilbage for denne Opfattelse, idet de tage omtrent Halvdelen eller endog mere end Halvdelen bort af Båndsynsmændenes Myndighed. Der staar nemlig i Slutningen af Vædringsforslaget: „Sørigt have Båndsynsmændene ganske at rette sig efter de i §§ 26—31 givne Regler for deres Virksomhed, hvoraf følger, at de aldrig (som Landvæsenkommissionen ovenfor) kunne paabyde Udflytning anvendt eller et helt nyt Løb gravet.“ Dette vil med andre Ord sige, at saa saare der er Tale om en egentlig Regulering af et Båndløb, saa maa de ikke gjøre Noget. Jeg gad dog vidst, hvorledes dette Forhold vil stille sig i Pragis, naar man vil give Båndsynsmændene Kjendelsesret, men siger til dem: I de halve Tilfælde, og saa saare der er noget Alvorligt paa Værde, maa I ikke affige nogen Kjendelse! Jeg har havt mange Landvæsenkommissionsager i mit Liv, og der har altid været Tale om Regulering af Båndløb — det vil sige om at rette Bugter i et Båndløb —; men, naar Båndsynsmændene ikke maa paabyde den mindste Bugtregulering i et Båndløb, hvad vil det saa sige, at de skulle have Kjendelsesret? De maa ikke affige Kjendelse om Noget, der er Nødvendighed for, om en egentlig Regulering af et Båndløb; men om de andre Smaating maa de nok affige Kjendelse! De Herrer ville se, at man her søres ind i et Forhold, som er aldeles uhøjbart; det er jo klart. Nei, naar man vil give dem Kjendelsesret, saa skulle de have fuld Myndighed, akkurat den samme Myndighed, som Landvæsenkommissionerne have; men at stille dem halvt om halvt, gaar efter mit Sjøn ikke an. At de ikke maa paabyde Udflytning anvendt, har Mindre at sige; thi det er et Forhold, som indtræder sjældent; men at de ikke maa paabyde, at en Bugt i et Båndløb skal rettes, tror jeg, Enhver vil indrømme er Noget, som ikke lader sig gjøre. Jeg vil dernæst henlede Opmærksomheden paa et andet Punkt. Der staar nemlig meget rigtigt i Begyndelsen af Vædringsforslaget, at, naar Båndsynsmændene kaldes til, saa kunne de forlange teknisk Veiledning; men denne tekniske Veiledning vil jo komme i en ganske overordentlig Forlegenhed, netop fordi Båndsynsmændenes Myndighed og Virksomhed er saa overordentlig begrændset. De maa ikke bestemme Noget, som gaar ud paa en egentlig Regulering; men en teknisk Veiledning, som ikke har frie Hænder til at sige: „Saaledes og saaledes skal det efter vor Mening være“, vil jo staa i et meget uheldigt Forhold, fordi Båndsynsmændene ere indstrændte i deres Virksomhed, saa at det Sele bliver hverken hugget eller stiftet, som man siger; det bliver hverken Selt eller Salvt. Derfor man derimod holder sig til det Mæglingsforslag — som jeg vil kalde det — under Nr.

12, som jeg tilligemed den ærede Ordfører og min ærede Sidemand (H. C. Nielsen) have tilladt os at stille, saa falde alle disse Vanskeligheder bort; thi kunne Båndsynsmændene faae Parterne til at blive enige om at rette Bugten osv., saa have de Lov dertil. De faae derved i Grunden en meget større Myndighed end efter Vædringsforslaget under Nr. 12, hvorefter de nu ere afskaarne fra at gjøre Noget. Jeg skal derfor anbefale Vædringsforslaget under Nr. 12, og i alt Fald mener jeg, at det ærede Thing absolut maa stemme imod Vædringsforslaget under Nr. 18, saaledes som det nu foreligger. Jeg vil nu ikke tale om, at, dersom Vædringsforslaget under Nr. 18 bliver vedtaget, saa sker der en saadan Omkalfatring af hele Lovforslaget, at Ingen egentlig rigtig veed, hvorledes det vil komme til at se ud; men jeg vil blot henlede Opmærksomheden paa, at det i selve Vædringsforslaget er citeret §§ 26—31. Hvad det er for nogle Paragrafer, er et rent Studium at finde ud af. Det er ikke Lovforslagets §§ 26—31, men er vel de Paragrafer, der skulle blive §§ 26—31, naar Vædringsforslaget Nr. 18 med tilhørende Forslag vedtages. Enhver kan jo have en begrundet Mening om selve Spørgsmaalet, men hvilken Mening man nu end kan have om det Spørgsmaal: „Skulle Båndsynsmændene have Kjendelsesret eller ikke?“, tror jeg dog, at vi i Dieblirket maa forfatte Vædringsforslaget under Nr. 18, saaledes som det foreligger, thi i den Form kan det i hvert Fald ikke gaa. Jeg kunde være meget fristet til at komme ind paa nogle af de almindelige Betragtninger, som den ærede Ordfører for et Mindretal (Breimholt) har gjort under sine 9 Punkter i Betænkningen, og som tildels ere berørte; men jeg skal undlade det, idet jeg blot skal gjøre den Bemærkning, at, for det Første antager jeg, at man strengt taget ikke er berettiget til at diskutere Betænkningen, naar dertil ikke knytter sig Vædringsforslag; men for det Andet have alle disse Betragtninger for mig ikke nogen Betydning, selv affet fra, om man kunde paavise dem Punkt for Punkt at være mindre rigtige, fordi den ærede Ordfører for Mindretallet begrunder hele sin Opfattelse paa Kommissionens Betænkning; men det have vi ikke det Mindste med at gjøre. Her have vi at gjøre med et af Indenrigsministeren forelagt Lovforslag, og det, der her skal svares paa af os, er, om vi finde Bestemmelserne deri rigtige eller ikke; men om Kommissionen har den ene eller den anden Opfattelse, har udtalt sig mere eller mindre klart som Veiledning for Regeringen, forekommer mig, er Landsthinget aldeles uvedkommende.

Den fungerende Formand: Det ærede Medlem trænger vist ikke i Virkeligheden til min Veiledning med Hensyn til, hvad der her